

være tilfredsstillende og betryggende. Man maa forudsætte, at Justitsministeren eller i alt Fald den lægekyndige Myndighed, med hvem han i saa Tilfælde vil forhandle, vil komme til det Resultat, at, naar den Paagjældende i Lybfland har taget en Doktortog, der ikke en Gang giver ham Ret til at praktisere i Lybfland, han da har aflagt Bidnesbyrd om den Indsigt og Dulighed, der maa anses for tilfredsstillende og betryggende. For saa vidt Forslaget altsaa nærmest skulde være fremgaaet af en Frygt for, at Justitsministeren ikke tilbørlig skulde hende Forholdet i fremmede Lande, og man altsaa i Forslaget vilde søge en vis Sikkerhed mod Justitsministeren, forekommer det mig, at dette egentlig ikke er videre begrundet; men ogsaa paa dette Punkt skal jeg meget gjerne sige mig efter det ærede Udvalg. Anser man det for hensigtsmæssigt, for ikke at sige nødvendigt, at søge for denne Betryggelse lige over for Ministeren ved hans Anvendelse af Bevillingsmyndigheden efter denne Paragraf, har jeg ikke Noget derimod. Derimod kan jeg ikke negte, at jeg vil hensille til det meget ærede Udvalg, om det ikke kunde finde sig foranlediget til at tage Forslaget under Nr. 4 tilbage. Det vil ses, at det ærede Udvalg vil gjøre en Afskillelse mellem den almindelige jus practicandi og Tilladelsen til at virke som Specialist. Saaledes som det ærede Udvalg har foreslaaet andet Stykke i § 2 affattet, vil der derigjennem være givet den fornødne Frihed for Justitsministeren til at give fremmede Specialister Leilighed til at øve deres Virksomhed her i Landet, uden at de blive besværede ved de Indskrænkninger, der ere foreskrevne i § 2 med Hensyn til den almindelige jus practicandi. Dette er fuldstændig rigtig; for saa vidt ligger der slet ikke nogen reel Betydning i, om man vil vedtage det ærede Udvalgs Forslag eller ikke. Det er ganske vist, at saaledes som det sidste Stykke i § 2 vil blive affattet efter det ærede Udvalgs Forslag, behøves den Tilføjelse ikke, som nu findes i Slutningen af første Stykke af § 2 „eller i visse Fag og Retninger“. Naar jeg ikke desto mindre har tilladt mig at bede det ærede Udvalg om at tage under Overveelse, om det ikke vil frafalde denne Vending, er det begrundet i et, om jeg saa maa sige, rent Giffettehensyn. Der bliver nemlig efter Udvalgets Forslag den Afskillelse mellem § 2 og § 3, at § 2 kommer til at omhandle de fremmede Lægekyndige, der have underkastet sig Examen og have præsteret Bidnesbyrd om en særegen Dulighed, og Lærten har ogsaa fortrinsvis været henvendt paa fremmede Lægekyndige, der have haft Leilighed til at erhverve sig europæisk Berømmelse. Nu forekommer det mig — man maa ikke tage mig mit Udtryk ilde op — at det ikke er videre smagfuldt at henvise disse europæiske Celebriteter, naar de ønske at faae Leilighed til at udøve deres specielle Dygtighed, til at faae denne i Kraft af § 3, der nærmest er kommen til Verden for at

aabne de Specialister, vi have hjemme hos os, Leilighed til at virke, Folk, som man dog tidligere har været tilbørlig til at betragte fra et andet Synspunkt. I Realiteten ligger der ingen Støde, hvis Udvalgets Forslag bliver vedtaget, men jeg tror ikke, at der er Noget at erindre imod, naar man har en særegen Paragraf, der ene og alene handler om fremmede Lægekyndige, da at affatte den saaledes, at de ogsaa som Specialister efter denne Paragraf kunne faae Leilighed til at virke her. — Medens jeg, som det vil fremgaa af mine Bemærkninger i det Hele, kan udtale mig for eller i alt Fald ikke skal udtale mig imod det ærede Udvalgs Vendingens Forslag til §§ 1, 2 og 10, maa jeg, ligesom jeg har udtalt mig imod det af den ærede 1ste Landstingsmand for 8de Kreds (Breinholt) med Hensyn til § 1 stillede Forslag, udtale mig mod det af den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kreds (Ploug) til § 2 stillede Vendingens Forslag. Jeg maa tilfsaa, at det forekommer mig, at det ærede Medlem, som har stillet dette Forslag, noget har misforstaaet den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslagets § 2, i alt Fald stiller han sig paa et ganske andet Standpunkt og gaar ud fra ganske andre Betragtninger end dem, der have været ledende for Justitsministeren. Justitsministeren er gaaet ud fra, at det kunde være til Gavn for danske Underaalter, at der blev aabnet Udgang for fremmede lægekyndige Personer til at øve deres Virksomhed her i Landet. Det er altsaa af Interesse for de danske Underaalter, at den ommeldte Myndighed for Justitsministeren er krævet. Jeg har for Øvrigt i sin Tid bemærket, at det maatte kunde omvristes, hvor vidt det var nødvendigt for Justitsministeren udtryffeligt ved Lov at faae en saadan Tilladelse. Men set fra dette Synspunkt forekommer det mig den ligeegyldigste Ting af Verden, om disse fremmede Lægekyndige have dansk Indfødsret eller ikke, og om de ere „Underaalter af Stater, der indrømme danske Læger Udgang til almindelig Lægevirkfomhed.“ Jeg har ganske vist ikke stillet mig paa Lægestandens Standpunkt saaledes som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds. Jeg har ikke taget i Betragtning, hvad man formentlig skulde slyde den danske Lægestand, og jeg har saa meget mindre gjort det, som jeg mente at kunne berolige mig med, at den Autoritet, som vel nærmest er kaldet til at paafe Lægestandens Lær, har slydnet mit Forslag sit udelte Bifald. Men jeg maa udtale mig mod det ærede Medlems Forslag i en dobbelt Retning. For det Første maa det vistnok erkjendes, at der kan være Stater, som indrømme danske Læger Udgang til almindelig Lægevirkfomhed, hvis Lægevidenskab i det Hele ikke staar paa et saa høit Standpunkt, at man uden Betænkelighed kan anse det for rigtig at anvende netop paa disse Landes Læger den Frihed, som her er Tale om. Sa, jeg vil sige, jo lavere Lægevidensskaben staar i den paagjældende fremmede Stat, desto